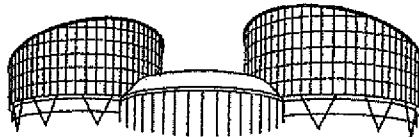

Tradus și revizuit de IER (<https://ier.gov.ro/>)

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A PATRA

CAUZA S.C. SCUT S.A. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(cererea nr. 43733/10)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

26 iunie 2018

DEFINITIVĂ

26 septembrie 2018

Hotărârea a devenit definitivă în temeiul art. 44 § 2 din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

HOTĂRÂREA S.C. SCUT S.A. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

În cauza S.C. Scut S.A. împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din:

Ganna Yudkivska, *președinte*,
Vincent A. De Gaetano,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Egidijus Kūris,
Iulia Motoc,
Carlo Ranzoni,
Georges Ravarani, *judecători*,
și Marialena Tsirli, *grefer de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 20 martie și 29 mai 2018,
Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la cea din urmă dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 43733/10 îndreptată împotriva României prin care o societate comercială a statului respectiv, S.C. Scut S.A. („reclamanta”), a sesizat Curtea la 18 iunie 2010 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamanta a fost reprezentată de M. Veriotti, avocată în Constanța. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamanta s-a plâns de o atingere adusă dreptului său la respectarea bunurilor cauzată de rectificarea fiscală impusă de autoritățile fiscale, pe care o califică drept arbitrară.

4. La 19 mai 2014, acest capăt de cerere a fost comunicat Guvernului și cererea a fost declarată inadmisibilă în ceea ce privește celelalte capete de cerere, în conformitate cu art. 54 § 3 din Regulamentul Curții.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamanta, S.C. Scut S.A., este o societate de drept român creată în 1991, având sediul la Constanța.

6. În 2000, Agenția Națională pentru Resurse Minerale („agenția națională”) a emis reclamantei o licență de exploatare a nisipului din Dunăre

(km 307-308), redevența minieră fiind de 2 % din valoarea nisipului extras. Totuși, această licență nu a făcut obiectul aprobării de către Guvernul român, deși trebuia să fie în temeiul art. 11 din Legea minelor nr. 61/1998 (*infra*, pct. 19).

7. În 2003 a intrat în vigoare noua Lege a minelor nr. 85/2003. Aceasta prevedea în textul inițial, precum și în cel modificat în 2004, creșterea ratei redevențelor miniere. Noile rate erau aplicabile în anumite condiții prevăzute de lege, care instituia în plus un regim diferențiat pentru licențele aprobate de Guvern înainte de intrarea în vigoare a legii, pe de o parte, și pentru licențele care nu făcuseră obiectul unei astfel de aprobări, pe de altă parte (*infra*, pct. 20).

8. În ianuarie 2007, Direcția Generală a Finanțelor Publice („direcția generală”) a decis efectuarea unei inspecții fiscale în privința reclamantei pentru perioada 2004-2006. Raportul redactat la finalul acestei inspecții a concluzionat că reclamanta se achitase corect de obligațiile sale fiscale, printre care de redevența minieră de 2 %.

9. În septembrie 2007, agenția națională a emis reclamantei o autorizație de exploatare pentru o cantitate suplimentară de nisip (km 309). Redevența minieră a fost stabilită la 6 % din valoarea nisipului extras. În conformitate cu legea minelor, această autorizație era valabilă pentru o perioadă fixă de un an (*infra*, pct. 20).

10. În ianuarie 2009, direcția generală a decis efectuarea unei noi inspecții fiscale. Raportul întocmit la finalul acesteia concluziona că, între 1 ianuarie 2007 și 30 septembrie 2008, reclamanta calculase și plătitise în mod nelegal redevența minieră. Aprecia că, în temeiul legislației privind minele, reclamanta ar fi trebuit să plătească o redevență pe valoarea nisipului extras de 6 % pentru intervalul cuprins între 1 ianuarie 2007 și 30 septembrie 2007 și de 10 % pentru intervalul dintre 1 octombrie 2007 și 30 septembrie 2008, în loc de 2 %, pentru licență, și de respectiv 10 % pentru intervalul cuprins între 1 aprilie 2008 și 30 septembrie 2008, în loc de 6 %, pentru permis. Prin urmare, direcția generală a întocmit un proces-verbal de control fiscal la adresa reclamantei și i-a impus o sumă datorată retroactiv de 43 788 lei românești (RON), anume aproximativ 10 000 euro (EUR), din care circa un sfert cu titlu de majorări de întârziere.

11. În martie 2009, agenția națională a efectuat la rândul său un control al activității reclamantei, la finalul căruia a concluzionat că cea din urmă respecta legislația minelor, inclusiv în ceea ce privea calcularea și plata redevenței de 2 % pentru licență și de 6 % pentru permis.

12. La 27 martie 2009, reclamanta a sesizat Tribunalul Constanța cu cerere în anularea procesului-verbal de control fiscal (*supra*, pct. 10). În susținerea cererii sale, aceasta declara în principal că a calculat și a plătit corect redevența minieră. A adăugat că această metodă de calcul a fost confirmată de direcția generală și de agenția națională în urma controalelor respective efectuate în 2007 și în 2009 (*supra*, pct. 8 și 11). De altfel, arăta că

HOTĂRÂREA S.C. SCUT S.A. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

nu fusese notificată de agenția națională cu o cerere de renegociere a condițiilor de exploatare și preciza că o astfel de notificare era totuși prevăzută de OUG nr. 101/2007 (*infra*, pct. 22).

13. Prin hotărârea din 6 iulie 2009, tribunalul a respins acțiunea reclamantei. După ce a constatat că licența nu fusese aprobată de Guvern, instanța a apreciat că, în temeiul legislației privind minele, reclamanta avea obligația de a plăti o redevență de 6 % pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2007 și 30 septembrie 2007. S-a exprimat după cum urmează:

„Cum reclamanta nu avea o licență intrată în vigoare, aceasta trebuia să aplice redevența de 6% prevăzută de lege și nu de 2% prevăzută în licență.”

Instanța a constatat și că prevederile OUG nr. 101/2007 erau aplicabile pentru intervalul cuprins între 1 octombrie 2007 și 30 septembrie 2008, și că, prin urmare, redevența aferentă de plată pentru licență, precum și pentru autorizație, era de 10 % (*infra*, pct. 22).

14. Reclamanta a formulat recurs împotriva acestei hotărâri. În sprijinul afirmațiilor sale, reitere argumentele și semnala că agenția națională, în calitate de autoritate competentă să verifice respectarea legislației privind minele, confirmase respectarea acestei legislații, precum și modul de calculare a redevenței. Aceasta aprecia, prin urmare, că interpretarea diferită a legislației pe care o dăduseră două instituții ale statului era o sursă de nesiguranță juridică.

15. Prin hotărârea definitivă din 17 decembrie 2009, Curtea de Apel Constanța a respins recursul pe motiv că redevența pe care reclamanta trebuia să o achite nu era cea prevăzută în autorizațiile de exploatare (licența și permisul), ci aceea stabilită în actele normative care au modificat Legea nr. 85/2003 (*infra*, pct. 20). A hotărât că, astfel, concluziile agenției naționale erau corecte, dar că, pentru motivele menționate anterior, redevența era cea prevăzută de lege, așa cum fusese calculată de direcția generală. Aceasta s-a exprimat astfel:

„În referire la A.N.M.R. și la rolul acesteia, se constata că susținerile deși sunt reale, în ce privește cuantumul redevențelor, acesta este numai cel prevăzut de lege și care corect, pentru considerentele sus expuse, a fost stabilit de organele de inspecție fiscală.”

Curtea de apel a respins argumentul întemeiat pe absența notificării cererii de renegociere pe motiv că autorizația reclamantei (*supra*, pct. 6) nu putea fi supusă acestei proceduri, dat fiind că nu fusese aprobată de Guvern.

16. Ulterior, reclamanta și-a continuat activitatea de exploatare a nisipului și a plătit o redevență de 2 %, prevăzută de autorizație (*supra*, pct. 6).

Direcția generală a efectuat o inspecție fiscală în decembrie 2010, referitor la perioada 1 octombrie 2008 – 30 septembrie 2010 (inclusiv prima jumătate a anului 2009). Raportul redactat la finalul acestei inspecții a concluzionat că rata de 2 %, reținută de reclamantă pentru plata redevenței, era corectă.

17. Ulterior, activitatea reclamantei a făcut din nou obiectul unei inspecții din partea direcției generale în 2014, referitor la prima jumătate a anului 2009.

Concluziile direcției generale au fost similare cu cele la care a ajuns aceasta în 2009 (*supra*, pct. 10).

18. Aceste concluzii au fost, totuși, invalidate de instanțele naționale, în primă instanță de Tribunalul Constanța, la 23 decembrie 2015, și ulterior în a doua instanță de Curtea de Apel Constanța, la 21 septembrie 2016. În deciziile lor, aceste instanțe au apreciat că redevența pe care reclamanta trebuia să o achite nu era cea stabilită în actele normative care au modificat Legea nr. 85/2003 (*infra*, pct. 20), ci aceea stabilită de licența de exploatare, și au precizat că cota celei din urmă redevențe rămânea neschimbată în absența unei renegocieri a condițiilor de exploatare, pentru care inițiativa era de resortul agenției naționale. Curtea de apel s-a exprimat după cum urmează:

„La fel ca Tribunalul, curtea de apel apreciază că aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2007 în ce privește cuantumul redevenței de plată este condiționată de renegocierea licenței și de încheierea unui act adițional în legătură cu aceasta între autoritatea națională și titular, procedură care nu a fost respectată.

Curtea de apel apreciază că noua cotă a redevenței nu poate fi stabilită din oficiu de autoritatea fiscală, deoarece obligația de a iniția procedura de renegociere revine agenției naționale, care trebuia să notifice titularului data renegocierii și modificările aferente; în aceste circumstanțe, titularul nu poate fi acuzat de neplata redevenței majorate.”

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

19. Legea minelor nr. 61/1998, în vigoare la momentul emiterii autorizației de exploatare către reclamantă, prevedea la art. 11 că licența de exploatare a resurselor minerale intra în vigoare după aprobarea de către Guvern.

20. Această lege a fost abrogată la 27 martie 2003 prin Legea nr. 85/2003, care, la art. 21, dispunea că data intrării în vigoare a unei astfel de licențe era data publicării în Monitorul Oficial a hotărârii de Guvern cu privire la aprobarea licenței menționate.

În conformitate cu noua lege, diferența dintre o licență de exploatare și un permis de exploatare consta în faptul că licența dă dreptul de a desfășura activități miniere într-un anumit perimetru și se acordă pe o perioadă lungă (maximum 20 de ani), în timp ce permisul de exploatare este emis pentru un an și pentru o cantitate determinată de materie care poate fi extrasă.

În plus, art. 45 din Legea nr. 85/2003 a modificat cota redevențelor miniere, de la 2 % la 6 %. Potrivit acestui articol, cota era aplicabilă de la intrarea în vigoare a legii, titularii de licențe având obligația de a transmite autorității competente documentele necesare pentru a calcula redevența.

Cu privire la art. 60 din Legea nr. 85/2003, acesta preciza că termenii licențelor de exploatare acordate înainte de intrarea în vigoare a legii și aprobate sau așteptând aprobarea de către Guvern rămân valabili pe toată durata lor, în condițiile în care licențele au fost acordate. Acest articol a fost

HOTĂRÂREA S.C. SCUT S.A. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

modificat la 25 iunie 2004, în sensul în care termenii licențelor acordate înainte de intrarea în vigoare a legii rămân valabili doar dacă acestea fuseseră aprobate de către Guvern.

21. De altfel, după Ordinul nr. 74 al agenției naționale, în vigoare din 29 martie 2004, de aprobare a normelor de aplicare a Legii nr. 85/2003, redevența datorată era cea fixată în licența de exploatare stabilită în conformitate cu legile în vigoare la data emiterii acesteia. Acest text a rămas în vigoare până la 27 decembrie 2007, data la care, în urma adoptării OUG nr. 101/2007 (*infra*, pct. 22), instrucțiunile tehnice în ceea ce privește modalitățile de calculare a redevenței au fost ușor modificate.

22. Din perspectiva condițiilor specifice prevăzute la art. 115 din Constituția României privind delegarea legislativă și justificând urgența adoptării prin „necesitatea uniformizării cât mai urgente a taxelor și redevențelor cuvenite statului pentru concesionarea de activități miniere”, Guvernul a adoptat OUG nr. 101/2007, intrată în vigoare la 11 octombrie 2007, care a ridicat plafonul redevenței de la 6 % la 10 % din valoarea resurselor exploatare pentru toate licențele, cu aplicare de la intrarea sa în vigoare.

Cu privire la licențele acordate care au făcut obiectul aprobării prin hotărâre de Guvern, ordonanța prevede că acestea rămân valabile, cu excepția cazului în care părțile convin să le modifice, printr-un act adițional.

În ceea ce privește licențele care nu făcuseră obiectul aprobării prin hotărâre de Guvern, ordonanța prevede notificarea titularului licenței, de către agenția națională, cu o cerere de renegociere pentru punerea în conformitate cu noile prevederi.

23. Conform legislației privind minele și Hotărârii de Guvern nr. 756/2003, agenția națională este organul competent pentru aplicarea dispozițiilor legale în materie. Aceasta stabilește clauzele licențelor și permiselor de exploatare a resurselor minerale, eliberează aceste licențe și permise, stabilește condițiile de exploatare și supraveghează, între altele, calcularea redevenței miniere.

Agenția națională, precum și autoritățile financiare publice au sarcina să verifice datele și informațiile în temeiul cărora se calculează taxele și redevențele miniere.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

24. Reclamanta susține că redevența stabilită în licența și în permisul de exploatare încheiate de agenția națională a fost în mod arbitrar majorată de direcția generală, și aceasta, în opinia sa, cu încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

25. Constatând că acest capăt de cerere nu este vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea îl declară admisibil.

B. Cu privire la fond

26. Reclamanta consideră că suma datorată retroactiv impusă de direcția generală era arbitrară și, în această privință, critică, între altele, nesiguranța juridică a cadrului legislativ provocată de interpretarea diferită a aceluiași dispoziții normative pe care ar fi dat-o două autorități ale statului.

27. Guvernul consideră că ingerința denunțată era legală, deoarece se baza pe norme clare și previzibile. Cu privire la acest aspect, indică faptul că adoptarea reglementării privind majorarea redevențelor miniere urmărea un scop de interes general, și anume colectarea de venituri bugetare, și intra, în acest context, în ampla marjă de apreciere de care ar dispune statul în materie. Acesta adaugă că măsura în litigiu era proporțională deoarece suma impusă reclamantei nu ar fi fost excesivă și nu ar fi afectat nici patrimoniul, nici continuarea activității acesteia.

28. Guvernul mai consideră și că, operând în mod profesional, reclamanta nu poate argumenta cu propria încălcare a legilor din domeniul său de activitate, chiar în situațiile caracterizate de o interpretare sau o aplicare eronate ale dispozițiilor legale de anumite autorități publice.

29. Curtea reține că reclamanta beneficiază de un interes patrimonial, fiind titulara, din 2000, a unei licențe de exploatare a cărei redevență a fost stabilită la 2 % și, din 2007, a unui permis de exploatare a cărui redevență a fost fixată la 6 % (supra, pct. 6 și 8). Subliniază că acest interes patrimonial are caracterul unui „bun” în sensul primei fraze a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Pine Valley Developments Ltd și alții împotriva Irlandei*, 29 noiembrie 1991, pct. 51, seria A nr. 222).

30. În opinia Curții, trebuie să vedem în ingerința denunțată în speță – și anume ingerința în dreptul de proprietate al reclamantei pe care o reprezintă majorarea redevenței impuse de direcția generală cu efect de la 1 ianuarie 2007 – o formă de reglementare a folosinței bunurilor, în interesul general „pentru a se asigura plata impozitelor sau a altor contribuții”, care intră în sfera dispoziției enunțate la art. 1 § 2 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se

HOTĂRÂREA S.C. SCUT S.A. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

vedea, *mutatis mutandis*, *Megadat.com SRL împotriva Moldovei*, nr. 21151/04, pct. 65, CEDO 2008). Trebuie, prin urmare, examinat dacă această ingerință era legală.

31. Curtea reamintește că, pentru a aprecia conformitatea dintre conduita statului și art. 1 din Protocolul nr. 1, trebuie să recurgă la o examinare globală a diverselor interese în cauză, ținând seama de faptul că scopul Convenției este protejarea unor drepturi care sunt „concrete și efective”. Aceasta trebuie să privească dincolo de aparențe și să caute realitatea situației în litigiu. Această apreciere se poate referi la conduita părților, inclusiv la mijloacele utilizate de stat și punerea în aplicare a acestora. În această privință, trebuie subliniat că incertitudinea – fie că este legislativă, administrativă sau ține de practicile aplicate de autorități – este un factor de care trebuie să se țină seama în aprecierea conduitei statului. Într-adevăr, atunci când interesul general este în joc, puterile publice sunt obligate să reacționeze în timp util, în mod corect și cât mai coerent [*Broniowski împotriva Poloniei* (MC), nr. 31443/96, pct. 151, CEDO 2004-V].

32. Pe această temă, Curtea repetă că, deși dispune de o competență limitată pentru a verifica respectarea dreptului intern [*Beyeler împotriva Italiei* (MC), nr. 33202/96, pct. 108, CEDO 2000-I], aceasta poate, în schimb, să verifice dacă baza legală a ingerinței îndeplinește cerințele Convenției cu privire la calitatea legii (*Driha împotriva României*, nr. 29556/02, pct. 31, 21 februarie 2008). Într-adevăr, existența temeiului juridic în dreptul intern nu este suficientă, în sine, pentru a respecta principiul legalității. Trebuie, în plus, ca această bază legală să prezinte o anumită calitate, aceea de a fi compatibilă cu statul de drept și de a oferi garanții împotriva arbitrarului. În această privință, trebuie reamintit că noțiunea de „lege”, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, are același sens ca cel atribuit de alte dispoziții din Convenție (a se vedea, de exemplu, *Yaşar Holding A.Ş. împotriva Turciei*, nr. 48642/07, pct. 91, 4 aprilie 2017).

33. Curtea amintește în continuare că principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor [*Hutten-Czapska împotriva Poloniei* (MC), nr. 35014/97, pct. 163, CEDO 2006-VIII]. Cu privire la sfera de aplicare a noțiunii de „previzibilitate”, aceasta depinde în mare măsură de conținutul textului despre care este vorba, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, nr. 75909/01, pct. 109, 20 ianuarie 2009). Conținutul sau aplicarea acestora de către autoritățile sau instanțele naționale nu trebuie să fie contradictorii (a se vedea, printre alte cauze privind efectele asupra dreptului de proprietate al reclamantului ale unei interpretări contradictorii date unor chestiuni fiscale esențiale de autoritățile interne, *Shchokin împotriva Ucrainei*, nr. 23759/03 și 37943/06, pct. 56, 14 octombrie 2010).

34. Curtea reamintește că, într-o cauză rezultată dintr-o cerere individuală, trebuie să se limiteze la examinarea cazului concret cu care a fost sesizată. Sarcina sa nu este de a controla *in abstracto* legea aplicabilă în speță în raport cu Convenția, ci de a examina dacă modul în care a fost aplicată reclamantului sau l-a afectat sau a încălcat Convenția (*Kanaginis împotriva Greciei*, nr. 27662/09, pct. 51, 27 octombrie 2016).

35. În speță, Curtea constată că redevența era stabilită în fiecare dintre autorizațiile de exploatare (licența și permisul), încheiate pentru reclamantă. De altfel, acest aspect nu a fost niciodată contestat de direcția generală. De altfel, agenția națională, autoritatea competentă să controleze aplicarea legislației minelor, a confirmat în 2009 cota acestor redevențe (*supra*, pct. 11).

36. Cele două autorități menționate anterior, amândouă competente să controleze calcularea și plata redevențelor datorate în temeiul autorizațiilor de exploatare, au ajuns la concluzii contradictorii când au efectuat controale independente cu privire la aceleași perioade. Astfel, după ce direcția generală a concluzionat, la începutul anului 2009, că reclamanta nu calculase în mod corect redevențele datorate (*supra*, pct. 10), agenția națională concluziona, la scurtă vreme după aceea, că reclamanta respectase legislația aplicabilă (*supra*, pct. 11).

37. În plus, Curtea constată că direcția generală însăși a afișat succesiv două atitudini diferite. Astfel, după controlul efectuat în ianuarie 2009, în care a concluzionat că reclamanta a încălcat dispozițiile legale în vigoare, ulterior a constatat, în decembrie 2010, că reclamanta respecta legislația, în pofida faptului că aceasta continuase să exploateze nisipul în temeiul aceleiași licențe (*supra*, pct. 6) și să plătească o redevență neschimbată de 2 %. Aceeași chestiune fiscală a apărut din nou în 2014, în timpul inspecției fiscale efectuate de direcția generală, referitor la prima jumătate a anului 2009 (*supra*, pct. 17), în care din nou direcția a constatat nerespectarea legislației de către reclamantă, deși aceasta plătea tot redevența calculată la aceeași cotă ca anterior.

38. La nivelul instanțelor chemate să se pronunțe asupra acestei chestiuni, Curtea constată că nici acestea nu au contribuit la clarificarea situației. Astfel, deși procedura judiciară inițiată de reclamantă în 2009 pentru a contesta decizia direcției generale care i-a impus o sumă datorată retroactiv (*supra*, pct. 10) a avut ca rezultat, la 17 decembrie 2009, o hotărâre a Curții de Apel Constanța care a concluzionat aplicarea cotelor legale (*supra*, pct. 15), aceeași instanță a concluzionat, la 21 decembrie 2016, că erau aplicabile cotele prevăzute în licența de exploatare (*supra*, pct. 18). Curtea constată așadar o contradicție în motivarea instanțelor.

39. Având în vedere aceste circumstanțe, Curtea se îndoiește că aplicarea în cazul reclamantei a dispozițiilor legale privind cota de redevență corespunzând activităților de exploatare minieră, precum și a celor referitoare

HOTĂRÂREA S.C. SCUT S.A. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

la procedura de renegociere a condițiilor de exploatare, poate fi considerată drept „previzibilă” și ca răspunzând cerinței „securității juridice”.

40. Ținând seama de cele de mai sus, Curtea apreciază că decizia direcției generale, confirmată de curtea de apel, de a spori din oficiu cota de redevență, a intervenit în mod arbitrar și deloc previzibil pe planul dreptului intern și, în consecință, într-un mod incompatibil cu dreptul la respectarea bunurilor reclamantei. Curtea reamintește că îi revine statului să-și asume riscul unei erori a autorităților publice și că aceasta nu trebuie remediată în detrimentul persoanei afectate, mai cu seamă atunci când nu este în joc niciun alt interes privat (a se vedea *Romankevič împotriva Lituaniei*, nr. 25747/07, pct. 38-39, 2 decembrie 2014, și, *mutatis mutandis*, *Tomina și alții împotriva Rusiei*, nr. 20578/08 și altele 19, pct. 39, 1 decembrie 2016).

41. O astfel de concluzie o dispensează să mai cerceteze dacă a fost menținut un just echilibru între cerințele interesului general al comunității și imperativele protejării drepturilor individuale.

42. Prin urmare, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

43. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

44. Reclamanta solicită 14.492,36 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material pe care consideră că l-a suferit. Suma, detaliată și justificată în raportul de expertiză prezentat de aceasta, corespunde cuantumului plătit cu titlu de sumă datorată retroactiv, precum și cuantumului de 4 023,52 EUR reprezentând dobânzile calculate în funcție de rata de referință a dobânzii practică de Banca Națională a României.

45. Reclamanta nu a prezentat o cerere pentru prejudiciul moral în termenul stabilit de Curte.

46. Guvernul contestă pretențiile reclamantei.

De altfel, acesta apreciază că, în cazul acordării unei sume pentru prejudiciul material, actualizarea cuantumului plătit de reclamantă cu titlu de sumă datorată retroactiv ar trebui făcută în funcție de rata inflației: cuantumul creanței reclamantei astfel reactualizate ar fi de 14 102,12 EUR.

47. Curtea reamintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația de a pune capăt încălcării și de a-i anula consecințele astfel încât să se restabilească, pe cât posibil, situația anterioară

acesteia [*Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (MC), nr. 31107/96, pct. 32, CEDO 2000-XI].

48. De asemenea, având în vedere elementele de care dispune, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantei suma de 14 200 EUR pentru prejudiciul material.

B. Cheltuieli de judecată

49. De asemenea, reclamanta solicită 6 200 lei românești (RON), respectiv 1 400 EUR, pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața Curții. Aceasta prezintă în susținerea cererii sale chitanțe care atestă plata onorariului avocatului.

50. Guvernul contestă suma solicitată de reclamantă cu titlu de cheltuieli de judecată, considerând-o excesivă și nejustificată.

51. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră rezonabilă suma de 1 400 EUR pentru procedura în fața Curții și o acordă reclamantei.

C. Dobânzi moratorii

52. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;

2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 1 din Protocolul Nr. 1 la Convenție;

3. *Hotărăște*

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data la rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

i. 14 200 EUR (patrusprezece mii două sute euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material,

HOTĂRÂREA S.C. SCUT S.A. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

- ii. 1400 EUR (o mie patru sute euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamantă cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată,
 - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 26 iunie 2018, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

Marialena Tsirli
Grefier

Ganna Yudkivska
Președinte

